15. సినిక్

శకుంతల నందరూ "సినిక్" అంటారు.

"సినిక్ నే" అని చిరునవ్వు నవ్వుకుంటుంది శకుంతల "సినిక్స్ ప్రేమించినంతగా వీక్‌నెసెస్ ని ఎవ్వరూ ప్రేమించరు. అందుకే మీకు సినిక్సంటే యిష్టం" అని మనస్సులో అనుకుంటుంది.

తనకంపెనీ అందరికీ కావాలి. తను అందర్లాగా జోక్స్ వెయ్యదు. పొడి పొడిగా మాట్లాడుతుంది. కాని వుషారుతో బరువెక్కిపోతున్న లేడీ ఫ్రెండ్సుకి శకుంతల నవ్వేలాంటి సినికల్ లాఫ్స్ అప్పుడప్పుడూ లేకపోతే తేలిగ్గా తేలిపోయే ఆ నవ్వుల్తో ప్రాణం కడగట్టిపోతుంది.

రెండు బస్సులు మారి రాజీ ఇంటికి వెళ్ళింది శకుంతల. అయిదు గంటలకింకా అయిదు నిమిషాలుండనగానే ఆఫీసులోంచి.... ఇవతలబడ్డది. అయినా బస్సులు రద్దీగా ఉన్నాయి.

'పేరుకి మాత్రం లేడీస్ ఫస్ట్ అంటారు. కాని బస్సులు ఎక్కే సమయానికి మొగజన్మ ఎత్తినవాడెవడూ అది పాటించడు. ఏదో కుట్రచేస్తున్నట్టు అందరూ ఓ గుంపుగా తయారైపోయి వాళ్లలో వాళ్ళే కుమ్ములాడేసుకుంటారు. ఇంక ఆడవాళ్ళేం చేస్తారు; మమ్మేలిన వారిజాతి, మా మొగజాతి ఇటువంటిది కదా అని సిగ్గుపడి వూరుకుంటారు అనుకుంది శకుంతల.

"నాకెవరిమీదా మంచభిప్రాయం ఉండదు. సినికొని కదా నేను" అనుకొని నవ్వుకొంది; వెంటనే.

❖ ❖ ❖

సాయంకాలం నాలుగు కాకముందే శకుంతల సీటు దగ్గర కొచ్చింది రాజీ - "సినిమాకి పోదాంవే"- అంది. 'నీకేం పోయింది తల్లీ, మంచి సెక్షన్లో పడ్డావు. సినిమాల కెళతావు. షికార్లకెళతావు' అన్నాది శకుంతల. "యూ, సినిక్!" శకుంతల మాట్లాడలేదు.

రాజీ ఇబ్బందిలో పడ్డాది. సెక్షన్లో మిగిలిన వాళ్ళంతా పనులు మానేసి తన వేపు చూస్తున్నారు.

"అబ్బ, పోదాం పదవే, మా సూపరెంటు నన్ను పొమ్మన్నాడే, నువ్వూ అడిగొచ్చీవే; ఇద్దరం పోదాం, చక్కానూ", అని మళ్ళీ గుసగుసలాడింది.

"మిస్ శకుంతలా! ఈ రిజిస్టర్లో ఎంట్రీలు మూడు రోజుల్నించీ ఇలాగే ఉండిపోయాయి" సూపరెంటు పలకరింపుతో అటు చూసింది శకుంతల.

"చేసేస్తాను సార్" అన్నది శకుంతల, అణకువ పుట్టిపడుతూ.

పక్కసీట్లో వృద్ధప్రాయపసకాడు అదే, 'ఓల్డు క్లర్కు' నరసింగరావు "ఏమిటమ్మా. ఏదేనా సినిమా ప్రోగ్రామా? తొందరపడుతున్నట్టున్నారూ?" అని పలకరించేడు.

"అవునండీ" అని చెప్పింది రాజీ; మా అమ్మ చచ్చిపోయిందండీ - అన్నంత జాలిగా.

సూపరెంటు ఇచ్చిన రిజిస్టరు అతనే అందుకున్నాడు. "ఇప్పుడే వస్తానని చెప్పేసి వెళ్ళిపోవమ్మా, రిజిస్టరుదేముంది; నే రాసిపెడతాలే."

"మరి కదులూ-" అంది రాజీ.

"అబ్బ! నే రానే, వీళ్ళు ఇలాగే ఆఫర్స్ చేస్తారు. నాకీ ఆబ్లిగేషన్లంటే చిరాకు!" అన్నది శకుంతల.

"అబ్బబ్బ! అంతంత మాటలెందుకే."

కాని శకుంతల - సిరికింజెప్పక, శంఖచక్రయుగముంజేదోయి సంధింపక - బయల్దేరదు. టిఫిన్ బాక్స్, చదువుకొనే పుస్తకం, చిన్న వేనిటీబేగ్, ఇన్నేటుంటాయి. అవన్నీ సందిట సంధించుకొనే లోగా ఆ సూపరెంటు ఆమె పలాయనాన్ని పసిగట్టి, "ఆయన చేసే పనులు ఆయనకున్నాయి. రిజిస్టరు ఆయన రాయడానికి వీల్లే"దంటూ అడ్డుపడ్డాడు.

"నే చెప్పేను కదే - వీళ్ళలో వీళ్లకి సవితి పెళ్ళాలకున్నంతలేసి అసూయలే. ఈ ముసిలాడు ఎక్కడ ఛాన్సు కొట్టేస్తాడోనని ఆ సైంధవుడికి గుబ్లు" అన్నది శకుంతల.

"అబ్బబ్బ! నీ సినికల్ రిమార్కులూ నువ్వూను" అని రాజీ విసుక్కుంది.

'అయిదున్నరకల్లా మీ గుమ్మంలో ఉంటానే తల్లీ, పోదూ! చూసేవుగా, కాపరం!' అని నవ్వూ దుఃఖం జోడించి చెప్పింది శకుంతల.

ఆరుగంటలైపోతోంది టైమ్.

❖ ❖ ❖

"రాజీ!" తలుపు కొట్టింది శకుంతల.

జవాబు లేదు.

అది లోపలివాటా, కారిడార్లో ఎవరూ లేరు. లేరు కదా అని అటూ ఇటూ మరో మాటు చూసి, తాళం కన్నంలోంచి లోపలికి తొంగిచూసింది శకుంతల.

ఆశ్చర్యం!

రాజీ లోపలే ఉన్నాది. నిద్దరేనా పోవడం లేదు.

కుర్చీలో కూచుని కాళ్ళు రెండూ పెద్ద మొగాళ్ళాగ టేబిలు మీద పడేసి తేలిగ్గా అటూ ఇటూ వూగుతున్నాది. కాళ్ళకింద నుంచి వేలాడే చీరకుచ్చెళ్ళు విలాసంగా ఊగుతూ వుంటే ఎంతసేపైనా చూడాలనిపిస్తోంది శకుంతలకి. రాజీ కళ్ళు చిన్నగా నవ్వుకుంటూ ఏదో

కాయితాన్ని ఆప్యాయంగా చదువుతున్న దృశ్యాన్ని తనివితీరా చూస్తూ "మనిషి ఆనందంగా వుండడాన్ని పరవశంతో చూస్తానే, నేను సినిక్‌నంటారేం?" అనుకొంది.

వెనకాతల ఏదో అలికిడి, - దగ్గు - అయింది.

ఒళ్ళు చచ్చిపోయింది శకుంతలకి.

'ఛా. వెధవ పనీ నేనూను! తలుపు కన్నంలోంచి చూడ్డం, ఎవరికో దొరికిపోడమూనా! నేను లోపల చూస్తున్న దృశ్యం ఎలాటిదో నచ్చచెప్పే అవకాశం యివ్వని ఈ మనుషులు మనుషులా! పురుగులు, కీటకాలుగాని, అవును - సినిక్‌ని, నేను! తిరిగి చూడకూడ దనుకుంది శకుంతల. కాని, ఎలా సాధ్యం? ఎవరేనా చూసేరో లేదో అని కుతూహలం లేకపోయినా ఎవరు చూసేరో అని కుతూహలం వుంటుంది కదా!

"ఎక్స్‌క్యూజ్మీ-రాజగోపాల్ ఉన్నాడాండీ?"

ఎవరో! - ముప్పయ్యేళ్ళుంటాయి; వేలు చూపిస్తూ అడిగాడు. "మరిప్పుడు మీరు తొంగిచూసేరు కదా. లోపల రాజగోపాల్ లేడా!" అని అర్థమైంది. ఆ వేలు చూపించడం శకుంతలకి.

"రాజగోపాల్ ఎవరండి?"

"మీరు - రాజగోపాల్ వైఫ్-?"

"ఇక్కడ కాదండి.... మీరు పొరపాటు పడ్డారనుకుంటాను-"

"మొహంమీద కొట్టాన్లే. నా అవమానం తీరేటట్టు! అనుకున్నాది శకుంతల. "లేక నేను కన్నంలోంచి చూశానని, ఆ మాట వేలెట్టి చూపించేటంత ప్రైడ్ ఎందుకతనికి?

జేబులోంచి ఒక కాగితం లాగాడు. "ఇదే అడ్రసండి.... ఇవాళ వస్తానన్నాడండి.... సారీ.... మళ్ళీ వస్తానండి" అని చకచకా వెళ్ళాడు.

అప్పుడు తిరిగి విజృంభించింది; రాజీ మీద కోపం, కసి - తలుపు దడదడా బాదింది. "ఒస్తున్నా!" అని రాజీ పరిగెత్తుకొచ్చి ధడాలున తలుపు తీసింది. ఆమె మొహంలో వెయ్యివాట్ల దీపం వెలిగిపోతున్నది.

"నువ్వేనుటే, తల్లీ, హడలిపోయేను"

"ఏం, మీ ఆయననుకున్నావా?"

అలాటి పరిహాసాలంటే శకుంతలకు మహా చిరాకు. అవే ఆడపిల్లలకి అందం, అలంకారం అనుకొనేవాళ్ళని శకుంతల ఎరుగును. కాని అవే వాళ్ళని ఎదక్కుండా చీప్‌గా తయారుచేస్తాయని ఆమెకి కసి - అయినా ఈ బలహీనతకి లొంగిపోయేనే - అని వెంటనే మనసులో తనమీద తనే చిరాకుపడ్డది.

రాజీ మొహం మరింత అందంగా విడింది. "సరిగ్గా వూహించేవే; యూ క్లెవర్

బిచ్!" అని శకుంతల వీపు మీద ఒక్కటిచ్చుకుంది. "ఆయనే వచ్చేరనుకున్నానే.... సారీ.... కాని... నిజంగా ఆయనే అనుకున్నానే - కారణం యిదీ"- అని టేబిలు మీద అప్పుడే పడేసిన కాయితం కళ్ళముందు రెపరెపలాడించింది.

"ఆయనగారి దగ్గర్నించి ఉత్తరం వచ్చిందన్నమాట" - అనుకుంది శకుంతల.

అందుచేత, ఈవిడగారు - ప్రతిపదమిదమపి నిగదతి మాధవ, తవచరణే పతితాహమ్ అని నైట్‌మేర్స్‌లో పాడుతోందన్నమాట.

"ఆయన కీవూరు ట్రాన్స్ఫరయ్యే అవకాశం కనబడ్డదిట. అదెవరో రాజకీయ నాయకుడితో పరిచయం అయిందిట్లే.... ఆయన చూద్దాం అన్నాట్ట."

"సరేలే - రాజకీయ నాయకుడా! నమ్మి చెడనివారు లేరేతల్లీ!... నువ్వు విన్లేదా? రాజకీయ నాయకుడు చేద్దాం అంటే చూద్దాం అని అర్థం; చూద్దాం అంటే వీల్లేదు పొమ్మని అర్థం; వీల్లేదు పొమ్మని అనేవాడు రాజకీయ నాయకుడే కాదు!" శకుంతల విరగబడి నవ్వింది. నిమిషంనరపాటు సాగిన ఆ విరగబాటు నవ్వుని మర్యాదగా భరించి "నిన్ను ఇందుకే, మనవాళ్ళంతా సినిక్ అంటారే- నువ్వేదీ సవ్యంగా ఆలోచించవు" అన్నది రాజీ.

"ఇంతేనా! పాత బిరుదే కదా" నవ్వేసింది శకుంతల. సంచీ, సంబారం మంచం మీద పారేసి అవతలకి వెళ్ళింది. సోది మొదలెడుతుంది రాజీ. ఆ మొగుడుగారు, ఆయన అందం చందం; ఆటా పాటా; ముద్దూ ముచ్చట, లలిత కళల యందు, స్త్రీలయందూ ఆయనకు గల ఆసక్తి; అనుకుంటూను. ఇంక సినీమా లేదు. చిత్రమూలం లేదు. బస్సుల్లో చేసిన మోచేతుల యుద్ధం, సర్కస్సూ - అన్నీ వృథా. 'హాయిగా ఇంటికేనా పోయేను కాదు' అనుకొంది.

రాజీకి పెళ్ళయి ఆర్నెల్లయింది. ఏ ఇరవై రోజులో మహా అయితే ముప్పయి రోజులో కలసి వుండుంటారు వాళ్ళు. జులైలో పెళ్ళి కుదురుతుందని తెలియక రాజీ మే నెలలో వాళ్లన్నయ్య బెంగుళూరు రమ్మంటే వెళ్ళిపోయి ఉన్న సెలవంతా వాడేసి వచ్చింది. 'అతగాడు' లెక్చరరు. సెలవులే గాని, సెలవు దొరకదు. దసరాలకి ఓ మాటూ పండగకి ఓ మాటూ వచ్చాడు. రెండుసార్లూ హైదరాబాదు నగరం చూడ్డానికే సరిపోయింది.

శకుంతల తిరిగి వచ్చేసరికి రాజీ మోహాన పౌడరు మెత్తుకుని "పద" అంది.

"అక్కర్లేదులే. నా కెందుకీ పాపం? నేనింటికి పోతాను."

"ఏం ఫరవాలేదులే, పద!"

"అది కాదే తల్లీ - ఎన్నాళ్లయి ఎదురుచూస్తున్నావో పాపం...." చవక రకం పరిహాసం అనుకుంటూనే ఆడింది శకుంతల.

"ఔను" రాజీ నిండుగా నవ్వింది. "అందుకే నా కోసం ఆయనగారు మరో

గంట సేపు ఎదురుచూస్తే ఇంకా బావుంటుంది."

శకుంతలకి ఒంటరిగా సినిమాకి వెళ్లిపోవాలన్నంత కసి కలిగింది.

❖ ❖ ❖

రాజీ రిక్షా ఎక్కింది.

ఇలా సినిమాలో జనగణమన పాడగానే అలా, ఆనాటి ప్రోగ్రాములకి జనగణమన పాడింది రాజీ. "ఈ బస్సుల కోసం నేనాగలేను బాబూ" అనుకుంటూనూ.

"ఔనౌను; నువ్వు ఆగలేవు. నీకంటే ఆగలేడు, ఆ మొగమహారాజు. పారిపో!" చవకరకం పరిహాసం అని గుర్తొస్తున్నా సరే, ఆడేసింది శకుంతల.

"ఏమంటే అనుగాని; ఇవాళ నువ్వు రోజూ అంత అన్యాయం లేదు. కొంచెం పదును పడ్డాది మెదడు. హాస్యప్రియత్వం సినికల్ ఔట్లుక్ కాదు" అని మెచ్చుకుంటూ రిక్షాని పొమ్మంది రాజీ.

అయిదు నిముషాలయింది. బస్సు రాలేదు. తనూ రిక్షాలో వెళ్లిపోదామనుకొంటోంది; ఇంతట్లోకే పరిచయం వున్న గొంతుక పలకరించింది: "హల్లో పక్షీ!"

"పక్షీ!". ఆపేరు పెట్టి తనని ఒక్కడే పిలవగలడు... అతడే రాజు... 'పక్షి రాజు'.

వచ్చాడా? ఇంత అదృష్టమా, తనకి ఈవాళ?

ఏళ్ళు తరబడి కనబడక ఎగిరిపోయిన పక్షిరాజు తనని వెతుక్కుంటూ ఈవాళ ఇక్కడికొచ్చాడా? ఏడీ?

రోడ్డు క్రాస్ చేసుకొని వచ్చాడు రాజు.

"గుడ్‌గాడ్! నువ్వు హైద్రాబాద్‌లో వున్నావా!? ... నీ ఎడ్రస్ తెలిసి ఐదేళ్లయింది!"

అప్పుడే తనలోకి ప్రవేశించాడు రాజు! ఆ కంఠస్వరమే వేరు.

వెయ్యి ప్రతిజ్ఞల బలిమి ఒక నిట్టూర్పులోను, వెయ్యి వాగ్దానాల కలిమి వొక్క మాటలోను ఇముడ్చుకోడమే కాక తెలియజెయ్యటమూ నేర్పిన గాంభీర్యం అది. రెండు చేతులూ పట్టుకుని వూపాడు రాజు.

"నువ్వు, నా పక్షివి కాదా?"

"నే నెవరి పక్షినీ గాదు, హాదులు" అన్నది శకుంతల, చిరునవ్వు దాచుకోలేకుండా వొంపేస్తూ.

"గుడ్, వెరీగుడ్! నీ రిపార్టీ ఎక్కడికీ పోలేదు, అంటే నువ్వెక్కడికీ పోలేదన్న మాటే-టాక్సీ!"

"టాక్సీ ఎందుకులే-"

"ఎక్కవోయ్... ఇంటి దగ్గిర మీ అమ్మలేదా?"

"ఉంటే, నిన్నెప్పుడేనా అడ్డిందా?"

"అడ్డనంతవరకు భయపడకూడదు."

"భయంకాదు. ఔను... ఈ భయానికి పేరు గడుసుతనం."

'అవును, భయం ఒక్కొక్కప్పుడు ఒక్కొక్కరూపంలో ఒక్కొక్క పేరు పెట్టుకొని ఆవేశిస్తుంది.'

"వహ్వా... ఇప్పటి భయం ఎలాంటిదో!"

"చాలా చిన్నరకం భయం, యిది... పొద్దున్నే మెలకువ వస్తుందో రాదో - రేపు ఆఫీసులో అందరి కళ్ళల్లోకీ ఇవాళంత ధైర్యంగా చూడగలుగుతానో లేదో!... పాపం; నీ మనస్సు చాలా మెత్తటిది.... మంచి మంచి అనుభవాలు జ్ఞాపకంచుకోవడం మటుకే దానికి తెలుసు - ఇలాటి మాటలు జీర్ణం చేసుకోవడం తెలియదు........

"నువ్వు వెళ్ళిపోయావు.... మీ నాన్నని అడిగితే ఇంట్లోంచి లేచిపోయాడు; ఎక్కడికెళ్ళాడో తెలియదని కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకు చెప్పాడు... మరి ప్రతి నెలా నీకు డబ్బు వెళ్తున్నాది కదా... ఇంజినీరింగులో రెండు మూడు డిగ్రీలు సంపాదించేవు కదా... ఇదంతా నీ రెక్కల కష్టం మీదనే జరిగిందని చెప్పటానికి ఇదేమన్నా ఇంగ్లాండా, అమెరికానా?"

"మా వాళ్ళకి నువ్వడిగితే నా ఎడ్రస్ ఇవ్వమనే చెప్పేను."

"అవును, చెప్పేవు, కాని నీ అంతట నువ్వు నేనిక్కడున్నానంటూ వొక్కకార్డు రాయలేదు... పై చదువులూ, పరీక్షలూ... తీరుబాటు లేదు పాపం... జీవితమంటే భయం... ఎదిరించే స్వాతంత్ర్యం లేదు" అంది రాజీ అతి సినికల్‌గా కంఠం మార్చి.

"మరి నువ్వెందుకు పారిపోయినట్టో?"

"ఆరిపోయిన నిప్పు నుసిలోంచి సెగలు తేవాలని ప్రయత్నించకు. నేను అవమానం నుంచి పారిపోయాను; నువ్వు నిజం నుంచి పారిపోయావు."

"కానీ నీ ఎడ్రస్ తెలిస్తే రెండేళ్ల క్రితం నేను ఎం.ఇ. అయిపోయాక వచ్చేసేవాణ్ణి-నీకు నమ్మకం లేకపోతే నేనేం చేసేది?"

"ఇంకా నయం-కనబడుట లేదు, అని పేపర్లో వెయ్యమన్నావు కాదు."

"నువ్వు నన్ను అండర్ ఎస్టిమేట్ చేశావు."

"కరెక్టు ఎస్టిమేట్స్ వెయ్యడానికి నేనేమైనా నీలాగ ఇంజనీరింగ్ చదివేనా?"

"వెటకారంగా మాట్లాడ్డం మానేవు కాదు."

"అదే నా ఊపిరి, ఇప్పుడు."

"నువ్వు గొంతెత్తి పిలిస్తే నేను రాకపోయానా?"

"ఇప్పుడైనా మించిపోయింది లేదు. దగ్గిరగానే వున్నాను. గొంతెత్తకుండా గుసగుసలాడినా వినిపిస్తుంది."

"ఇప్పుడు-టైం మించిపోయింది పక్షీ."

"ఎవరో, ఆ విక్టిమ్?"

"ఇది విక్టిమైజేషన్ కాదు. వివాహం...."

"సంతోషం - ఇక నువ్వెళ్లొచ్చు."

"నిద్రొస్తోందా?"

"ఇవాళ ఎలాగూ నిద్దర్రాదు!"

"మరి?"

"మీ మామగారింట్లో గేటు తలుపు వేసేస్తారు."

"మామగార్లేరు-"

"పోనీలెద్దూ, నేనవన్నీ అడిగేనా? వెళ్ళమంటున్నానంతే."

"నువ్వడక్కపోయినా నేను చెప్పక తప్పదు... ఈ ఎడ్రస్‌కి వెళ్ళాలి నేను... ఎక్కడుందో ఇక్కణ్ణుంచి ఎలా వెళ్ళాలో చెప్తావా?"

కుతూహలానికి జ్ఞాన, వయో, లింగభేదాలు లేవు; దానికుండేవి రెక్కలొక్కటే, "ఓ!" అని, నిర్ఘాంతంతోనే ఆ క్షణాన్ని జయించి, "తెలుసు...!" అంది శకుంతల.

❖ ❖ ❖

"ఏం, రాజీ! ఆఫీసుకొచ్చేవే!",

"రాకూడదా?"

"నువ్వివాళ ఆఫీసుకి సెలవు పెడతావనుకున్నాను."

"రిమార్కు హ్యూమరస్‌గానే వుంది గాని మొహం సినిక్‌లాగే పెట్టేవు!" వీపు చరుస్తూ నవ్వింది రాజీ.

"రాత్రి మీ అయన రాలేదా?"

"అదే-పాపం-మనం సినిమా కెళ్ళేమని చీటీ చూసుకున్నారా? ఒక్కదాన్నీ వస్తానని హాలు దగ్గిరకొచ్చి కలుసుకుందామనుకున్నారట. కొంచెంలో మనం తప్పిపోయాం. మనం వెళ్ళిపోయాక అక్కడి కెళ్లారట....

"తరువాత?"

"తరవాతేముంది? నే చెప్పానుగా... ఆయనకేం పోయింది? ఎవరో ఫ్రెండు కనబడి...."

"ఫ్రెండా? గరల్ ఫ్రెండేనా?"

"కంగారుపడకు - ఆయనగారు చిన్న గోపాలకృష్ణుడు - రోడ్డు మీద వెళుతూ వుంటే ఒక అమ్మాయి కనబడ్డాదిట. తీరా చూస్తే ఒకప్పుడు వాళ్లిద్దరూ ...."

"అలాంటివి కూడా చెబుతారేమిటే, మొగాళ్ళు?"

"ఏమో-నాకెంతోమంది మొగాళ్లని తెలీదు-"

"ఊఁ- తరవాత-ట?"

"తరవాతేముంది? ఆవిడ గారు ఒక్కర్తీ ఇంటికి వెళుతూవుంటే దిగబెట్టి, కాసేపు మాట్లాడి-'

"తరవాత?"

"తరవాతా, ఆ తరవాతా, అన్నీ అడక్కూడదే పిల్లా! ఏవో లక్ష వుంటాయి. శకుంతలలు వుంటే దుష్యంతుళ్ళూ వుంటారు; గాంధర్వాలు ఉంటాయి... మనం చెయ్యగలిగిందొక్కటే - క్షమించి వూరుకోడం-"

"ఔనౌను; క్షమించాలి.... అలాంటి వాళ్లని కూడా క్షమించాలి!"

"అబ్బ! ఎందుకే, అలా పళ్ళు కొరుకుతూ పొడిపొడిగా మాట్లాడుతావు!"

"నేను సినిక్‌ని కదా మరి!"

('యువ' మాసపత్రిక : దీపావళి 1973)